

ХИТРОСТЪТА НА ДЪДА КОРНЕЛЯ.

(Разказъ — за дѣца и юноши — по Алфонса Доде).

Заглѣхнала и съвсѣмъ запустѣла е сега нашата селска околностъ. А колко весело и оживѣно бѣше прѣди години тукъ, при нашитѣ мелници! Случваше се, че отъ десетъ километра наоколо чифликчи и селяни возѣха при насъ пшеница за млѣво. Тукъ и наоколо по хълмоветѣ бѣха построени вѣтрени мелници, една до друга. На, погледнете, и до сега сж останали развалинитѣ на една отъ тѣхъ. За нея искамъ да ви разкажа азъ нѣщо. Слушайте.

Случваше се понѣкога, че отъ ранно утро до късна вечеръ около нашитѣ мелници имаше голѣмо оживление, чуваше се непрѣкъснатъ шумъ и говоръ. Отвсѣкждѣ се нижеха върволици отъ малки мулета, натоварени съ пшеница и брашно, които клатѣха лѣниво глава и уши; а нашитѣ мелници махаха съ крилѣ, като че ли мамѣха минаващитѣ покрай тѣхъ пѣтници; воденичнитѣ камъни тракаха и се въртѣха бързо-бързо... Тѣзи мелници, трѣбва да ви кажа, бѣха гордостъта и богатството на нашата околностъ.

И изведнажъ, като че за пакостъ, надойдоу нашитѣ мѣста учени господа изъ Парижъ и почнаха навсѣдъ да строятъ парни мелници. То се знае, че тѣ работѣха и по-скоро и по-добрѣ отъ нашитѣ стари вѣтрени; и ето че малко-по-малко хората почнаха да ходятъ все по-често и по-често на парнитѣ мелници, а вѣтрениитѣ изоставяха.

По-послѣ — още повече; не се мина и година, — и нашитѣ воденичари останаха безъ всѣкаква работа. Спрѣха мелничнитѣ крилѣ, заковани бѣха вратитѣ и капацитѣ, замлѣкна около мелницитѣ веселиятъ шумъ...

Само старитѣ борове шумѣха като по-напрѣдъ отъ вѣтъра, шумѣха тѣй, като че не-годуваха противъ нѣкого...

Имаше у насъ единъ воденичаръ, дѣдо Корнелъ, който отъ шейсетъ години се занимаваше съ своя занаятъ; когато до неговия слухъ достигна извѣстието за парнитѣ мелници, той едва ли не полудѣ отъ скръбъ. Възмути се той страшно противъ това нововъведение и започна да убѣждава всѣкакъ хората отъ околнитѣ села да не се поддаватъ на тази явна измама отъ страна на ученитѣ хора.

— Това е дяволско подмамване, — казваше той. — Тѣ, искатъ, дѣца, да ви отровятъ, — това искахъ да ви кажа! Ние работимъ съ Божья помощъ: намъ Господь съ Своето дишане ни помага. А тѣ — видите ли — съ пара намислили!.. Не ги слушайте, дѣца, — това ще ви кажа азъ!

Но никой почти не обръщаше внимание на неговото недоволно дърдорене, а нѣкои му се подсмиваха задъ гърба.

Оскърби се старецътъ не на шега, затвори се въ мелницата си и отъ тогава заживѣ като пустинникъ, — съ никого не се сношаваше. И чудна работа! Никой вече не му возѣше пшеница за млѣво, а при това мелницата си работѣше както и прѣди отъ сутринъ до късна нощъ. Една вечеръ нѣколко души видѣли на пѣтя дѣда Корнелъ, който вървѣлъ наредъ съ своитѣ мулета, натоварени съ голѣми чували.

— Здравѣй, дѣдо Корнеле! Работи ли ти още мелницата? — го попитали тѣ.

— Работи, дѣца, работи по малко... Защо да сърдя Бога, — имамъ си достатъчно ра-